

בית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

רע"פ 12009/04

בפני: כבוד השופטת ד' ביניש

המבקש: איתמר בן גביר

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור

החלטה

בפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (סגן הנשיא צ' סגל והשופטים י' נועם ור' כרמל) אשר קיבל את ערעור המשיבה על פסק דינו של בית משפט השלום בירושלים (השופט א' פרקש).

נגד המבקש הוגש כתב אישום בו יוחסה לו תקיפת שוטר בשעת מילוי תפקידו, עבירה לפי סעיף 273 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק) וכן התפרעות, עבירה לפי סעיף 152 לחוק. ביום 16.3.03 הגיעו הצדדים להסדר טיעון, ובהתאם להסדר האמור הוגש נגד המבקש כתב אישום מתוקן, בו יוחסה לו הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו, עבירה לפי סעיף 275 לחוק. בכתב האישום נטען כי ביום 28.7.02, השתתף המבקש, יחד עם עשרות אחרים, במסע הלוויתו של אלעזר ליבוביץ' ז"ל. במהלך מסע ההלוויה, כך נטען, פרצו חלק מהנקהלים לחצרות של תושבים ערביים, ניפצו שמשות, חיבלו ברכוש רב וכן תקפו שוטרים וחיילים שעסקו באבטחת מסע ההלוויה. עוד נטען בכתב האישום כי בשעה ששניים מהנקהלים תקפו את אחד השוטרים, משך המבקש בכתפיו של אותו שוטר ובכך הפריע לו בשעת מילוי תפקידו.

בית משפט השלום קבע כי המעשה שביצע המבקש היה מינורי ביחס למעשיהם של רבים אחרים שהיו מעורבים באירוע, אשר נגדם לא הוגש כתב אישום. בית המשפט ציין כי בקלטת הוידאו בה צולם הארוע בידי המשטרה, נצפו עשרות רבות של אנשים המבצעים עבירות שונות כלפי כוחות הבטחון שאבטחו את ההלוויה,

וכנגד רכושם של ערבים, ונוכח מיעוט כתבי האישום שהוגשו יש ממש בטענות המבקש כי ננקטה בעניינו החלטה לא שוויונית. כן ציין בית המשפט כי המבקש נטל אחריות לביצוע העבירה. בית המשפט ציין עוד כי המבקש לומד משפטים וכי הרשעתו עלולה לעמוד לו לרועץ כאשר יבקש להצטרף בעתיד לשורות לשכת עורכי הדין. נוכח האמור לעיל, קבע בית המשפט השלום כי המבקש ביצע את העבירה אשר יוחסה לו בכתב האישום, אך נמנע מלהרשיעו והשית עליו עונש של שירות לתועלת הציבור.

על פסק דינו של בית המשפט השלום הגישה המדינה ערעור לבית המשפט המחוזי. בפסק דינו ציין בית המשפט המחוזי כי צפה בקלטת שצולמה על ידי המשטרה ומהחומר שבידי המדינה, נוכח לדעת כי בפרשה זו נחקרו 35 אנשים, הוגשו כ-13 כתבי אישום ו-10 תיקי חקירה נסגרו בשל חוסר ראיות. עוד קבע בית המשפט כי טענת המדינה, לפיה הועמד לדין כל מי שזוהה בקלטת הוידאו אשר מתעדת את האירוע כשהוא מבצע עבירה, לא נסתרה על ידי המבקש. נוכח האמור לעיל, קבע בית המשפט המחוזי, לאחר שהנחה עצמו לענין זה על פי פסיקתו של בית משפט זה ולאחר שבחן את טענות הצדדים ואת העובדות הנוגעות לחקירת הפרשה כי כתב האישום שהוגש נגד המבקש אינו מהווה אכיפה בררנית.

עוד ציין בית המשפט המחוזי כי החשש שהרשעת המבקש עלולה לעמוד לו לרועץ כאשר יבקש להצטרף בעתיד לשורות לשכת עורכי הדין אינו נימוק משמעותי בהכרעה האם להרשיע את המבקש אם לאו. בהחלטתו התבסס בית המשפט המחוזי על פסק דינו של בית משפט זה בע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 337, לפיו ראוי להימנע מהרשעה רק במקרים יוצאי דופן, בהם אין יחס סביר בין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה לבין חומרתה של העבירה. במקרה דנן, ציין בית המשפט, תוכל לשכת עורכי הדין לדון במכלול הנסיבות כאשר יסיים המבקש את לימודיו ויבקש להצטרף לשורותיה. כן הביא בית המשפט בחשבון כי למבקש גיליון הרשעות קודמות וכי נפתחו נגדו תיקים פליליים רבים הגם שהיו ביניהם תיקים אשר מהם זוכה ולא ייזקפו לחובתו. בהתחשב בכל האמור, ציין בית המשפט כי המבקש מפגין אדישות וקלות דעת כלפי המשמעות הפוטנציאלית הטמונה במעשיו העבריינים וכי בית המשפט אינו יכול לפרוש עליו את חסותו ולגונן עליו מפני התוצאות האפשריות של מעשיו.

לפיכך קיבל בית המשפט את ערעור המדינה, הרשיע את המבקש בעבירה אשר יוחסה לו בכתב האישום אך הותיר על כנו את עונש השירות לתועלת הציבור אשר השית על המבקש בית משפט השלום.

על פסק דינו של בית המשפט המחוזי הגיש המבקש את בקשת רשות הערעור שבפניי. בבקשתו טוען המבקש כי המשטרה לא העמידה לדין מאות אנשים אשר ביצעו עבירות דומות לעבירה שביצע. לפיכך, טוען המבקש כי התקיימה במקרה דנן אכיפה בררנית, אשר מצדיקה המנעות מהרשעה.

דין בקשת רשות הערעור להדחות. טענותיו של המבקש מתבססות על טענות עובדתיות, והן מערבות בין אכיפה חלקית לאכיפה בררנית. בית המשפט המחוזי נתן דעתו לכל טענות המבקש, ולא מצא בהן ממש. המבקש הודה בעובדות כתב אישום מתוקן ושאלת ההרשעה והעונש הושארה להכרעת בית המשפט. על פי טענות הצדדים, בהתאם לטיעונים אלה ולחומר שהוצג לו, נקבעה מסקנתו של בית המשפט המחוזי. בפסק דינו הכריע בית המשפט על פי הכלל הרחב לפיו משהוכחה עבירה, יש להרשיע נאשם בביצועה, ובית המשפט יחרוג מכלל זה רק בנסיבות יוצאות דופן שאינן מתקיימות בעניינו של המבקש.

טענותיו של המבקש אינן מעוררות כל שאלה החורגת מעניינם של הצדדים הישירים למחלוקת אשר תצדיק מתן רשות ערעור לערכאה שלישית.

אשר על כן, בקשת רשות הערעור נדחית.

ניתנה היום, כ"ח בטבת התשס"ה (9.1.2005).

ש ו פ ט ת